

Ég és föld között

Somogyi Adrienn

Budapesti Műszaki És Gazdaságtudományi Egyetem, Építésmérnöki Kar

Építész, műszaki szakirány, 3. évfolyam

Témavezető: Bach Péter, egyetemi tanársegéd

ezen a fakóvörös hajnalon egy lakótelepi panelházban valaki szokatlan döntésre jut

I.1. ...nem akarom nem akarom nem akarom csak bármit is tenni csak gondolkodni csak azt ne nem akarom mert az fájdalmas mert az emlékeztet arra

hogymeg tehetetlen vagyok

az élet meg úgy fáj hogy jó lenne csak feküdni meg feküdni az ágy nem bánt az ágy az puha az IKEÁ-ból vettem amikor még volt miből és büszke voltam rá mert az IKEÁ-ból vettem és az IKEA a barátunk **I.2.** ott az áruházban csak jönnek meg jönnek a tervek a lakás meg gyarapodik csakhogy többé már nem mert már villanyra sincs pénz tévét is eladtam és most csak itt vagyok és örülök a ruhácskámnak hogy még van – mi lesz velem?! **I.3.** azok a marhák kirúgtak, mert szerintük semmire sem vagyok jó, de úgy tűnik, mégiscsak igazuk van, mert nem is vesznek fel már sehova, és tévé sincs már, és adós vagyok vízzel-villannyal, és most már az ágy sem vigasztal, ki kell kelni, mert fájdalmas, és megfulladok **I.4.** ki kell nyitni az ablakot, hogy levegőt kapjak, hogy a szellő érintse az arcomat, és íme, már nyitva is van, és a szél is belibben, és szemben állok egy másik panellel, a hajnal fakóvöröse mögötte lobban, és én azt kívánom, bár fentebb laknék, hogy még jobban lássam, és akkor a szél is jobban bejönne, és az éghez is közelebb lennék, hátha ott nem fojtogatna ennyire a világ, mert attól meg megszűznék kerülnék **I.5.** jó lenne repülni. vajon ha leeselek, olyan fakóvörös folt marad utánam, mint a hajnal? és akkor nincs többé fulladás és fájdalom húsom felrobban csontjaim szétporladnak görcsölő gyomrom az ütközés pillanatában lévő túlnyomásban szétpukkan mint a lufi. úgy érzem tennem kell valamit hogy ne érezzem többé azt

hogymeg tehetetlen vagyok

II.1. végre eldöntöttem, és ezért jól érzem magam, nincs többé bizonytalanság, sem gyomorgörcs. ahogy egy újabb szellő végigsimít az arcomon, eggyé válok a céllal, testem eszközzé lesz, szellemem szárnyal. magasabbra kell menni, hogy közelebb jussak az éghez **II. 2.** elbúcsúzok kis lakásocskámtól, végigjárom a szobácskáim, memóriámban rögzítem kevés kis tulajdonom képét – újabb lakás, ami üresen marad *majd*, de távozásom nem terheli meg az emlékét, hiszen nem itt történik meg – vajon mennyi pénz származik majd belőle olyanoknak, akiknek semmi köze sincs hozzá. mennyi pénz származott *belőlem* olyanoknak, akiknek semmi köze sincs hozzám? ez mind csak erősíti elhatározásomat, az egyre szilárdabbá válik **III. 0.** az ajtón lebegve haladok át, nincs többé görcsös kilépés, végigsimítom a kilincset, a keményfa burkolatot, ez mind magam mögött marad, és szabadon elindulhatok felfelé, célom nyomában – lábkopogást hallok, a működő burkolat felerősíti a zajt, és ott van *az a*, az a szemét

szomszéd **III.1.** ostoba némben köszönni sem hajlandó, mintha ő annyira mindenki felett állna, felesleges és egyben szánalmas luxus egy eltartottól, kikaparnám a szemeit, bizony, úgy kikaparnám undorító szemeit. **III.2.** csak bámul bambán, majd ide sem néz, mennyi ilyen *egyén* van, túl sok is, semmi modor, sem tartás, úgy halad el és tűnik el vackában **III.3/C** csak egy vagyok a sok közül. ott vannak felettem alattam körülöttem szenvednek örülnek gyűlölnék szeretnek elnyom ez a biomassza rám nehezedik és én nem törhetek ki mert vannak szabályok és én szeretem ezeket a szabályokat mert kiszámíthatóvá teszi a világot – de mégis ez a szabályrendszer az, ami kétségkívül halálra ítél engem **IV.0.** a lift megint elromlott, huh, jellemző, ilyenkor sajnálom a fent lakókat, szerencsétlenek, hehe, nem mintha én nem felfelé igyekeznék most, sokkal egyszerűbb lenne felrepülni a tetőre a lifttel, az bizony stílusos belépő lenne, de hát ez az épület, ez a betonmonstrum lehúzza a föld felé, mindent megront, ami felfelé halad **IV.1/2.** rogyant vállak, az ember maga egy megtört sors, lefelé siet a lépcsőn, és én tisztelettudóan elengedem, igazi harcos, küzd a saját és családja megélhetéséért egy szinttel fentebb, hogy bírja még ennyi adóssággal, mikor én már rég feladtam – feladni? ez nem is feladás, ez tagadás, tagadása a helyzetnek, amiben vagyok, hiszen ez nem méltó egy emberhez **IV.1.** nem megnyugtató, ha valaki rosszabbul él, miért is lenne az, inkább csak szánalom van, ő miért is nem döntött úgy mint én, én lelkem már könnyű, övé nehéz és fáj, és tehetetlen. túl sokáig tart már a felesleges küzdelem **IV.2/F** fáradt vagyok fáradt egy hosszúra nyúlt küzdelemben mit lehet tenni ha nincs az emberben szufia biztos van aki bírja a harcot de én nem én elfáradtam azt akarom hogy tudjak végre aludni de amíg bizonytalanság gyötör egyszerűen nem megy és a szervezetem felőrlődik ebben a folyamatban **V.1.** a visszhang arcul csap és én fáradt vagyok kopkop furcsa az egész helyzet álmatlanság még inkább csak éberré tesz húrként megfeszít és most újra felcsap az ingerültség tengere a lépcsők meg nem fogynak és a fene egye meg a mászást **V.2.** biztos, hogy ez az, amit akarok? tán hülye vagyok én így eldobni az egyetlen dolgot, amit feltétel nélkül birtoklok, és inkább mennék most lefelé mint felfelé, vigye el az ördög az eget meg a magasröptű baromságot **V.3.** lefelé menni annyit tesz, mint visszatérni a földre, a valósághoz, ha ez megtörténik, többé nem szabadulok, és akkor így is, úgy is vége, jobb úgy, ha én döntök a helyzetről, ha kezemben tartom a sorsom, mert ez megnyugtató. és így jól érzem magam **V.4/E** valami mindig visszavonz a realitáshoz, egyfajta fura tömegvonzás, ami egy alternatív föld/talaj felé húz, nem lehet tőle szabadulni, mindenhol ott a jele, főleg a betonban, olyan ez az épület, mint a húsból kiálló nyílt törés, csonthasáb, kemény, akár a világ csontozata, a közetek, leláncol a realitáshoz és nem enged el **V.5/B** a legjobb a helyzet ha már minden el van döntve nem kell gondolkodni csak engedelmeskedni és van idő boldognak lenni és nincs felesleges kétségbeesés se bizonytalanság csak

én vagyok meg a boldogság és nem csatol többé vissza ez az értelmetlen algoritmus a kétke-
dés csak ne jöjjön vissza mert újra kezdődik a fájdalom **VI.1.** végre fent vagyok. nem gondol-
tam, hogy ilyen könnyű lesz. az ajtó nyitva, lakat leerve. kilépek és kitágul a világ hihetetlen
az egész környék belátható mégis olyan egyedül vagyok itt mint sehol máshol a házban csak
én meg a szél sehol egy határ ím ez a legjobb búvóhely ez a legszebb itt a világ tetején **VI.2.**
ez itt jó sétálni nem kötöz le semmi nem állja utamat semmi csak a horizont szétterjedek töb-
bé nem a világ része vagyok hanem a világ az én részem befoglalom magamba – és minden
elromlik. mert emlékezem. hogy fáj. és a betoncsontozat újra visszaránt, csak a szél lobbantja
meg pajkosan a ruhámat, ő nem érez, és jó neki, és én csak nézem azt a giccsrózsaszín hajnalt,
és idegennek érzem magam és magányosnak ebben gazdagságban. **VI.3/A** a tehetetlenség újra
szorongat, ez az, ami kényszerít és fojtogat és végül megöl, semmilyen állatot, semmilyen
embert nem szabadna erre ítélni, főleg ha ez a tehetetlenség mindenképpen halálában végző-
dik, mint a levágásra ítélt marháknak, a társadalom azonban nem válogat – ha gyenge vagy,
meghalsz **VI.4/D** a szél megcibálja ruhámat, és én látom igazát, mert ő a nyomáskülönbség, a
változás maga, minél fentebb jutok, annál erősebb – vajon képes-e hatni rám, megváltoztatni
engem, akarok-e egyáltalán megváltozni – Legyen ő a döntőbíráim ezen a szent helyen? Ki
más lehetne? **VI.6/G** a többiek ott vannak, én meg itt. az ember csak magára számíthat, ő, a
barátok, a család – persze vannak, de ők is emberek, az ember pedig rendszeresen úgy dönt,
hogy önmaga a legfontosabb, és ez így logikus. belső konfliktusaid más nem fogja, NEM
TUDJA megoldani, ez a feladat csak rád vár, a jutalom pedig valami csodálatos lesz...
VI.8/H ...a boldogság... valami olyan dolog, amit mindnyájan keresünk, de ha meg is talál-
unk, sosem tartós... mi van, ha rosszul fogjuk fel az értelmét? mert ez bizony meglehet, nem
először esne meg a történelem során. mi van, ha a boldogság maga a létezés, vagy egy attól
elszakíthatatlan alkotó? Minden harc, minden szenvedés, minden kétely a boldogságunkhoz
járul hozzá. Hiszen ha nem így lenne, miért ne tennénk ellene? És ami még fontosabb: kellene
tennünk ellene? **VI.9.** Számomra most itt a lehetőség megváltoztatni a létezésem paramétereit.
A szél forog körülöttem, közrefog, és az attikához irányít. A tág világ keblére ölel itt, ég és
föld között, s minden fájdalmam elillan.

Csupán egy lépéstől függ minden döntésem, minden változás, ami érhet, az egész életem.
Többé már nem lehetek tehetetlen. Felszabadultam, és boldog vagyok.

És ez bizony csodálatos érzés.

Lenyomatok jegyzéke

VI.3/A

V.4/E

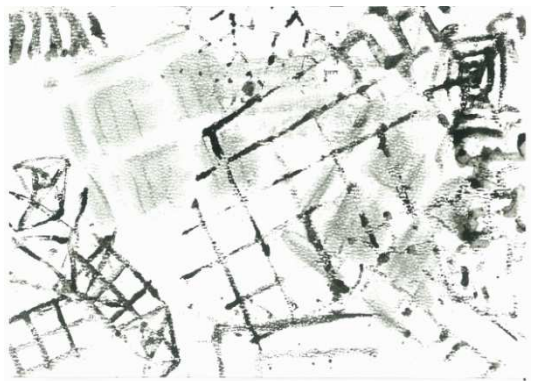
V.5/B

IV.2/F

III.3/C

VI.6/G

VI.4/D

VI.8/H

